feuille en stelde het zoo verdubbelde bedrag vriendelijk ter hand aan den voorzitter, die het dankbaar aanvaardde.

Zonder nu dit verhaaltje, dat den meesten onzer uit de schooljaren nog wel bekend zal zijn, als voorbeeld te stellen van de wijze waarop in vereenigingen gehandeld moet worden, moet toch gezegd, dat in dien drievoudigen regel veel schoons ligt.

Immers is het geheel in overeenstemming met het goedkeurende woord, hetwelk Jesus over de daad van de arme weduwe, die haar laatsten penning gaf, sprak, dat een ieder geeft, hoe arm hij ook zij.

Zoo ligt ook in de gansche Heilige Schrift — zoo bv. ook daar, waar gesproken wordt van het geven van tienden — de gedachte uitgedrukt, dat het geven gelijken tred moet houden met, in een zekere normale verhouding moet staan tot het vermogen.

En in de derde plaats is niets duidelijker en letterlijker in den Bijbel aangaande het geven uitgesproken dan dit, dat God liefheeft den blijmoedigen gever.

Maar in dien regel, dat ieder geeft en dat ieder naar vermogen en blijmoedig geeft, ligt *niet* uitgesproken, dat ieder zóó heeft te geven, dat de rechterhand niet weet wat de linker doet. En dat is toch ook een beginsel, dat door den Heere Jezus zoo beslist mogelijk is uitgesproken.

Dat wil nu heelemaal niet zeggen, dat eene Vereeniging, die Christelijken arbeid verricht, nu maar zoo op goed geluk af aan den arbeid mag gaan. Allerminst, want zoo goed als ieder huishouden, ieder gezin, de tering naar de nering moet zetten, zoo goed moet ook iedere Vereeniging in zoo verre weten, waar zij met hare finantiën aan toe is, dat zij weet, hare huishoudelijke uitgaven te kunnen bekostigen zonder schulden te maken.

Daartoe moet zij weten, welke bijdragen haar leden bereid zijn regelmatig te geven; en wie zich daaraan onttrekken wilde met een beroep op de verplichting, dat men geven moet zóó, dat de rechterhand niet weet wat de linker doet, zou daaraan al een heel verkeerde uitlegging geven en het vermoeden doen rijzen, dat het eigenlijk het geven zelve was, waaraan men zich onttrekken wilde.

Vanzelf rijst nu echter de vraag, of men goed doet met bij het oprichten van vereenigingen voor Christelijken arbeid een minimum van contributie vaststellen, en of het niet beter ware, het bepalen van de contributie volkomen vrij te laten, zoodat een ieder, die ook maar eenige bijdrage gaf, als lid toe kon treden, indien hij maar instemming met doel enz. der vereeniging betuigde.

Dat kan zeker gewenscht zijn; maar als sommige vereenigingen anders doen en wél een minimum vaststellen, mag haar daar geen grief van gemaakt worden. Want de praktijk van het leven leert, dat het wel gebeurt, dat kwaadwilligen, — die komen helaas onder Christenen ook wel eens voor —, als het niets kost, tal van leden werven om door een overrompeling hun zin doortedrijven. En de drang tot zelfbehoud brengt er vele vereenigingen toe, die mogelijkheid eenigermate af te snijden door het vaststellen eener zoodanige minimum contributie, die een zekere opoffering veronderstelt.

Volgt men deze handelwijze, dan wordt daarmede allerminst een element van mammonisme en kapitalisme geïntroduceerd in onze vereenigingen.

Want immers stelt men daarmee het lidmaatschap onzer Christelijke vereenigingen niet te koop. Het lidmaatschap verkrijgt alleen wie instemt met doel en grondslag der vereeniging. Maar daarnaast wordt als voorwaarde aan het lidmaatschap verbonden, dat men eene zoodanige geldelijke bijdrage levere, die bewijst, dat men ernst maakt met het steunen van den arbeid der betrokken vereeniging, en bereid is, zich daarvoor eenige opoffering te getroosten.

Gevraagd moet evenwel worden, of men, met zoo te handelen, niet ingaat tegen den geest van den Bijbel en tegen het uitdrukkelijke woord van den Heere Jezus, die zulk een rijken zegen verbond aan de geringe gave van de arme weduwe.

Mag men zulke armen, die met een geringe gave het bewijs geven van een zeer groote offervaardigheid, afwijzen en buiten onze vereenigingen sluiten?

Die vraag beantwoordt een onzer plaatselijke bladen aldus:

„Van het penningske der weduwe wordt nog al eens misbruik gemaakt.

„Het gebeurt toch zoo nu en dan, dat in vereenigingen het stellen van een minimum grens voor contributie achterwege wordt gelaten, omdat bij het stellen van zekere grens de weduwe voor haar penningske geen zeggenschap in de vereeniging zou kunnen erlangen.

„Men ziet dan echter over het hoofd, dat iedere gave, hoe klein ze ook is, zoodra er recht van medezeggenschap aan ontleend wordt, het karakter van penningske der weduwe verliest, in den zin waarvan Jezus er van sprak. Want het eigenaardige van de gave der arme weduwe was juist, dat ze in alle stilheid gegeven werd, zonder dat iemand, behalve Jezus, er erg in had.

„Is het dan ook om redenen uit de praktijk, om overrompeling door kwaadwilligen te voorkomen, in vereenigingen vaak noodig, dat zekere grens voor de contributie gesteld wordt, dan moet men daar niet tegen reageeren met een verwijzing naar het penningske der weduwe, want die verwijzing mist allen logischen zin."

Staat dit alzoo vast, dan is daarmee hoegenaamd niets te kort gedaan aan den eisch van het goede beginsel voor alle Christelijk geven, dat het *bescheidenlijk* — dàt geldt ook voor vaste bijdragen, voor regelmatige contributiën — en in alle *stilheid* en in het *verborgen* geschiede.

Hoe vaak gebeurt het niet, dat de praktijk leert, hoe schadelijken invloed het heeft, als van dat goede beginsel wordt afgeweken.

Zeker kan er op het gebied van den Christelijken arbeid in de een of andere vereeniging zulk een geldelijkenoodstand zijn, dat het zeer gewenscht is als deze of gene het initiatief neemt en zegt: „komt, laat ons aan dien toestand onmiddellijk een einde maken", en dan meteen ter aanmoediging een flinke gave op tafel legt.

Zeker ook kan er wel eens een edele wedstrijd tusschen gevers zijn als om den zegen, dien het geven ook voor het eigen hart heeft, en uit begeerte, om nu eens iets meer te *mogen* geven dan de minder met aardsche goederen bedeelde.

Maar over 't algemeen is er aan het geven van groote gaven, als het niet bescheiden en stil, in het verborgen, geschiedt, eer een vloek dan een zegen verbonden.

Komt het niet dikwijls voor, dat een groote en milde geldelijke gave, zóó gegeven, dat niet alleen de rechterhand wist wat de linkerhand deed, maar dat alle broeders het zien en hooren konden, ten gevolge had, dat in het hart dier broeders iets van bitterheid werd wakkergeroepen, van bitterheid tegen wie zich zoo op zijn geld liet voorstaan, en dat zoodoende meer geestelijk kwaad gesticht werd dan materieel nut?

Daar is een vloek des gelds, die ook wel eens in den kring van onze Christelijke vereenigingen zoekt binnen te dringen, en waartegen ieder te waken heeft, ter wille van zich zelf en ter wille van zijnen broeder.

Vraagt men dan ook, hoe gegeven moet worden voor allen Christelijken arbeid, waartoe onze vereenigingen zich opmaken, dan sta hier als antwoord deze viervoudige regel:

Een ieder geeft; een ieder geeft naar zijn vermogen; een ieder geeft blijmoedig; een ieder geeft in stilheid.

Uit de Pers.

Ook het tweede artikel, dat Ds. de Ceus in de *Friesche Kerkbode* (door een zetfout werd in ons vorig persoverzicht in plaats van de *Friesche Kerkbode* het *Friesch Kerkblad* genoemd, welke vergissing we thans gaarne herstellen) over *Vrijwillig of Gedwongen* schreef, verdient alleszins de aandacht:

In de plaatselijke Kerk behoort het vrijwilligheidsstelsel de wijze te bepalen, waarop het geld, noodig voor den Kerkedienst, bijeen komt. Wij willen nu niet onderzoeken, of alle meest gebruikelijke middelen den toets kunnen doorstaan. Er ware anders nog wel wat te zeggen over het collecteeren op onderscheiden wijze, het innen van contributiën of vaste geregelde bijdragen, het plaatsen verhuren enz.

Wat in de plaatselijke Kerk gebeurt, geeft natuurlijk de lijnen aan voor wat de vergaderingen van Kerken doen. Als er Kerken in vergadering samenkomen, zijn aan dat samenkomen op zich zelf al weer kosten verbonden. Die kosten moet elke Kerk voor zich zelve dragen. Maar als die Kerken samen een arbeid gaan ondernemen, die voor één Kerk te zwaar is, dan heeft men toe te zien, dat men niet van den regel afwijkt, door de vrijwilligheid geboden. De veerkracht van de gemeente des Heeren is nu eenmaal geen andere dan de *liefde*. Deze moet de veerkracht blijven, en onder geen enkel voorwendsel mag zij op zijde gezet worden.

Wat in onze Provincie voor de hand ligt als voorbeeld, nemen wij op. Onze Zending vereischt geld. Om aan dat geld te komen, zijn twee wegen mogelijk: een van boven naar beneden, en een van beneden naar boven. De eerste is die van dwang, de andere die van vrijwilligheid. Den eersten weg volgend, maakt of sanctionneert de Particuliere Synode de begrooting, en slaat die om over de Classes naar de betrekkingscijfers, die voor de huishoudelijke uitgaven gelden. Elke Classis weet dan op den cent af, wat zij bij te dragen heeft, en slaat die som weer om over de Kerken, welke haar *schuld* in vier drie-maandelijksche termijnen betalen.

Den anderen weg volgend, keurt de Particuliere Synode de begrooting over een jaar goed, eenigszins rekening houdend met de vermoedelijke opbrengst der giften en collecten. Elke Classis kan zich *verbonden* hebben tot een bepaalde som, die echter niet staat ter beoordeeling van de Synode. Het zal zelfs aanbeveling verdienen, ja noodig zijn tot den goeden gang der zaken, dat de Classes zich tot een zeker bedrag verbinden; anders beteekent ook het maken van een begrooting niet veel. Tot zulk een verbintenis kan een Classis echter niet komen, of de verschillende Kerken moeten hare onderscheidene vrijwillige toeseggingen hebben gedaan. Hoe een Kerkeraad aan de toezegging komt, is een zaak der plaatselijke Kerk, die geschieden moet naar den aard der vrijwilligheid.

Nu is het mogelijk, dat op het bedrag van de bijdrage eener Kerk of eener Classis aanmerking te maken is, dat zij gedrongen moeten worden tot verhooging dier bijdrage, of anderszins; maar èn die kritiek èn die drang kome niet uit de hoogte, doch geschiede in broederlijken zin, en besta vooral niet hierin, dat men aan zoo'n Kerk of zoo'n Classis ga zeggen hoeveel, tot op den cent af, zij te weinig hebben gegeven of toegezegd.

Al de bezwaren, ontwikkeld tegen het dwangstelsel, laten wij hier ook weer gelden. Ja, waar het den arbeid van vele Kerken samen geldt, zij men dubbel voorsichtig. Bovendien kan de liefde minder uitstaan naar mate haar voorwerp meer verwijderd ligt. Binnen de plaatselijke Kerk zal de liefde voor de zaak des Heeren de verkeerde maatregelen, die genomen worden, eerder trotseeren, dan wanneer het geldt een arbeid buiten de plaatselijke Kerk, zooals de Zending onder de Heidenen en Mohamedanen.

Wij weten wel, dat men ons tegenwerpt, dat de Particuliere Synode toch volmacht heeft, om besluiten te nemen, die al de Kerken der Synode binden, omdat eigenlijk in die Synode al die Kerken bijeen zijn; en dat dus, als de Particuliere Synode de begrooting goedkeurt, daardoor alle Kerken dier Synode verplicht zijn, naar die begrooting te betalen. Wij kennen die bewering, en het deel waarheid, dat daarin ligt. Maar niemand zal toch zoo dwaas zijn, om op grond van zoo'n Synodale goedkeuring aan eenige Kerk dier Synode den deurwaarder te zenden met een dwangbevel. Ja, wie zou durven plaatsen buiten het Kerkverband een Classis of Kerk, die beneden haar aanslag bleef in hare bijdrage? Immers niemand. Daaruit reeds blijkt, dat de opgeworpen redeneering niet klemt.

Maar er is nog wat bij te noemen. De meerdere vergadering kan alleen handelen over wat de Kerken van die vergadering *samen* doen, en daartoe behoort niet het *opbrengen* van geld, wel het *gebruiken* van het zamengebrachte geld. Het opbrengen van geld is de taak van elke Kerk afzonderlijk. Elke regeling daarvan moet van de plaatselijke Kerk uitgaan. Maar de Kerken samen spreken over den gemeenschappelijken arbeid, die zich te regelen heeft naar het bedrag van wat al de Kerken hebben bijeengebracht.

Het zal dan ook noodig zijn, dat een meerdere Vergadering geen werk begint, als er geen geld en krachten voor disponibel kunnen geacht worden. Anders zet zij de Kerken voor een feit, dat dan in de meeste gevallen wel gehandhaafd blijft, maar meer uit dwang dan uit vrijwilligheid.

Is men het eens met het vrijwilligheidsstelsel, zooals wij dat in ons vorig artikel ontwikkelden, dan erkent men, dat een Kerkeraad in eigen Kerk niet handelen mag, alsof de leden *kinderen* waren; en dat leidt men daaruit gereedelijk af, dat er in een vergadering van Kerken evenmin gehandeld mag worden, alsof de kerken *kinderen* waren.

Zelfs zal het geraden zijn, den *schijn* van dwang te vermijden. Daarom noemden wij onlangs lijstjes, met opgave van wat quasi boven of onder den „aanslag" betaald was, gevaarlijk.

De leden van een Gereformeerde Kerk laten zich hun vrijheid niet ontnemen, door geen Kerkeraad, door geen Classis, door geen Particuliere Synode, zelfs door geen Generale Synode. Daar hebben zij gelijk in ook. Aan Christus willen zij gehoorzaam zijn, en daarmede uit. Voor de Goddelijke ordinantien in de betamelijkheid en de orde hebben zij eerbied. Maar als iemand hunne vrijheid belaagt, worden zij zelfs gevaarlijk, om in de zonde te vallen. Hun vrijheid aanranden is hun een aanstoot voorwerpen, hen ergeren. En daarover heeft de Heere Jezus een wee uitgesproken.

Niet naar den geforceerden omslag, maar naar de vrijwillige bijdrage moeten wij ons meer en meer wenden. Daartoe moeten de Kerken op elk gebied geleid worden. Daartoe moeten zij worden opgevoed. Zij moeten leeren te „staan in de vrijheid". Dan zal het goed gaan. Dan zal er niet worden geklaagd, dat de een meer geeft dan de ander. Dan zal het gaan naar den regel, door den herhaaldelijk geciteerden Dienaar in zijn 9de stelling verkondigd:

„Dat niemand zich hierin naar een ander mag regelen, maar alleen naar de goede hand des Heeren over hem. Het oordeel blijve des Heeren, die Ananias en Saffira kent."

Worden wij zoodoende antinomisten? Dat zij verre. Het neonomisme van den kerkelijken omslag bestrijden wij, maar evenreer het antinomisme, dat onder het kleed der vrijwilligheid de onwilligheid en de gierigheid voedt.

Wij verklaren ons volkomen homogeen met wat de jongste Generale Synode heeft uitgesproken: „eene Generale Synode mist ten eenenmale de bevoegdheid, om de Kerken in zake financiëele aangelegenheden te binden, bijvoorbeeld door een hoofdelijken omslag, of door te bepalen, welk bedrag door een bepaalde kerk moet worden bijgedragen ter uitvoering van een genomen beslissing." Maar evenzeer is ons uit het hart gesproken het volgende oordeel der Generale Synode: „dat de Kerken zedelijk gehouden zijn en zich in de conscientie voor God behooren gebonden te gevoelen tot het dragen van onkosten, voortvloeiende uit hetgeen zij zelve overeengekomen zijn samen uit te voeren of in stand te houden."

Allen nadruk leggen wij op dat *zedelijk* gehouden zijn." Daarbij past geen omslag. Daarbij behooren geen betrekkingscijfers. Daarbij past de *liefde*, die dringt tot volbrenging der wet. Daarbij past niet de rekenplichtigheid aan een Classicale of Synodale vergadering, maar het doen van rekening en verantwoording aan den rechtvaardigen God des Verbonds.

Elke vereeniging buiten de Kerk zou recht hebben, om te zeggen, dat men op zoo'n manier geen zaken kan doen'. Dat ware recht gesproken. De regelen, die op de Kerk van toepassing zijn, zijn ook niet op elke Vereeniging van toepassing. De Kerk is eene eenige. Haar leven is eenig. Zij is geheel een wonder. De wereld begrijpt niets van het vrijwillige. Die geeft niet dan gedwongen. Zij staat voor dat vrijwillig opbrengen van tonnen gouds door de Godvreezenden als voor een onoplosbaar raadsel. Zoo moge het blijven. Zoo wordt de naam des Heeren verheerlijkt, en de Kerk is dan in liefde bloeiende.

Voor deze klare en duidelijke uiteenzetting zijn we dankbaar.

Niet in *dwang* maar in *overtuiging* schuilt de kracht van ons kerkelijk saamleven.

Officieele Berichten.

L. S.

Met hartelijken dank aan allen, die ons met hunne gaven steunden, bericht de Kerkeraad der Geref. Kerk van Numansdorp, dat door de gunste Gods den 9den dezer maand het nieuwe Kerkgebouw in gebruik is genomen.

Het fraaie gebouw is ontworpen door den kundigen architect A. V. Kruithof te Charlois en doet den aannemers en vooral den schilder alle eer aan.

Onze leeraar sprak naar aanleiding van Ps. 124 : 8 over de hulpe Gods, die wij zoo kennelijk mochten ondervinden. Ds. van der Linden uit Den Haag, die in 1876 ook het oude Kerkgebouw met eene rede in gebruik nam, bepaalde ons bij Hagg. 2 : 8. Namens de classis spraken de predikanten Goote uit Oud-Beijerland en Groenewegen van Westmaas, alsmede de dienaren van Heinenoord, Zuid Beijerland en Strijen.

't Was een genotvolle avond. De Heere zij voor alles geloofd en geprezen.

Namens den Kerkeraad:
D. VAN DER MEULEN, *Praeses.*
J. VOS, *Scriba.*
Numansdorp, 21 Oct. 1908.

WOLPHAARTSDIJK, 21 October. Zondag 18 October l.l. was het voor de gemeente een blijde dag. Des voormiddags werd onze beroepen leeraar Ds. G. J. D. Aalders bevestigd door Ds. G. Ch. Aalders, pred. te Tzummarum, naar aanleiding van Jezaja 40, vers 1 en 2. Des namiddags verbond Z.Ew. zich aan de gemeente met de woorden van 1 Koningen 13, vers 12.

Na de rede van Z.Ew. trad op Ds. R. J. van der Veen, onze consulent, die den leeraar 's Heeren zegen toewenschte, en werd staande gezongen Ps. 134, vers 3. Het kerkgebouw was overvol.

Namens den Kerkeraad
A. NAGELKERKE, *Scriba.*

N. B. Het adres van den Kerkeraad is Ds. G. J. D. Aalders.

Buitenland

Engeland. Uit het Church Congress. De drie groote kerkelijke herfstvergaderingen, — die der Baptistische Unie, der Congregationalistische Unie en van het Church-Congress (een vergadering van Episcopalen), hebben zich bezig gehouden met de sociale quaestie. Op het Church Congress besprak de bisschop van Manchester, Knox, in zijn openingsrede het maatschappelijk vraagstuk op een manier die zeker naar het hart van vele Christenen is.

Hij sprak dan aldus:

„Bovenmate staart de menschelijke hoop aldoor op het land der oude prophetie. Het schijnt verkeerd, te spreken van hopeloosheid, wanneer verwachtingen gekoesterd worden, die men door de practische politiek zou kunnen verkrijgen. Ook kunnen wij onze bewondering niet onthouden aan die edele geesten die den geest der dienende liefde willen stellen in plaats van den geest van concurrentie; die eerlijk willen afstand doen van hun voorrechten en maatschappelijke positie om ter wille van het algemeen belang zich één te maken met het volk. Wij erkennen, dat zij, meer dan enkelen van ons, geleerd hebben van Hem die sprak: „Ik ben onder u als een die dient". Maar is die hoop wèl gefundeerd? Met dat deel der geschiedenis, dat zich voor ons ontrolde vóór ons, zijn wij gehouden te zeggen, zelfs tot hen die wij liefhebben en bewonderen: „Het is niet genoeg verwachtingen te koesteren. De hoop die gij hebt, is voorzeker zoo oud als de dagen der Hebreeuwsche propheten, en wellicht nog ouder. Uwe hoop moet de macht van weerstand evenaren, ja overtreffen, anders zal zij louter een droombeeld zijn."

De bisschop betoogde voorts, dat men rekenen moest met de zonde en sprak vervolgens:

„Nu is dit duidelijk, dat om deze verwachting te verwezenlijken, dit noodig is, dat een werk van berooving van bezit noodzakelijk is. Dit moet geschieden niet of tegen den wil der bezitters. Ook is het duidelijk, dat om de nieuwe orde van dingen te laten voortbestaan, wanneer deze eenmaal gevestigd werd, een zeer groote mate van zelfverloochening noodzakelijk is. Zoo worden wij teruggeleid tot den factor die telkens op nieuw de krachten die tot vooruitgang dreven, te niet deed — menschelijke zelfzucht en ongelijkheid van gaven. De studie der oudheid heeft zonder eenigen twijfel bewezen, dat de neiging tot degeneratie niet kan geloochend noch voorbijgezien worden, wanneer men de sociale wetenschap bestudeert. Met andere woorden, wij moeten rekening houden met de zonde. De zonde is de berg, die het pad tot het beloofde land versperrt.

Welk geheim heeft de kerk van God om dezen berg te verzetten?

. . . Het onderwijs van de kerk is, dat de verkeerde toestanden verschijnselen zijn en dat de aangewezen geneesmiddelen, geneesmiddelen zijn voor verschijnselen, doch dat de ziekte zelve het punt is waarop de kracht van den aanval der kerk in de eerste plaats moet geconcentreerd worden.

De kerk, die de kracht van Christus opstanding wenscht te kennen, en die verlangt belast te worden met zijn boodschap van hoop voor de wereld, moet eerst er in toestemmen deel te hebben aan zijn lijden. Wij moeten terugzien en nagaan, waarin en hoe ver wij afgedwaald zijn van het pad, dat Hij voor ons afbakende. Wij zijn niet in staat de gevolgen van de dwalingen en zonden onzer voorvaders te niet doen. Maar wij kunnen iets doen om het pad van hen, die ons volgen, wat gemakkelijker te maken. Daarom doen wij wél, jaar op jaar op onze Kerk Congressen met elkander te raadplegen en met elkander te arbeiden, om den wil Gods ten opzichte van ons beter te verstaan. Als wij beraadslagd hebben, moeten wij komen tot een gemeenschappelijke actie.

Hier is de dageraad van een nieuwe hoop die onze lucht verheldert. Op hetzelfde oogenblik waarop het zendingswerk van die kerk onze jongelieden, zoowel van de Anglicaansche kerk als van de Nonconformisten, door de Student Volunteer Movement saambracht in de Summer School te Baslow, bespraken de vaders van de kerk te Lambeth de vooruitzichten van de hereeniging van het Christendom met een zoo stoute en krachtige anticipatie als mogelijk was. Er is slechts één ademtocht uit den hemel noodig om eenigen leiders moed en toewijding in te blazen, en deze eenw zal enkele van onze zondige verdeeldheden geheeld zien, terwijl enkele afscheidingen zullen ongedaan gemaakt worden, die reeds zoolang een struikelblok waren."

Dit zijn merkwaardige woorden uit den mond van een hoog-kerkelijken Bisschop der Anglicaansche kerk.

Rusland. De Russische Evangelische Allantie.

Het Russische rijk beslaat een zevende deel van den aardbodem en bevat een elfde deel van de bevolking der wereld. Het aantal zijner inwoners bedraagt ruim 146 millioenen:

			menschen
Tot de	Gr.-orthodoxe kerk	behooren	87,124,000
„ „	Roomsche „	„	11,468,000
„ „	Mahomedanen	„	13,907,000
„ „	Joden	„	5,216,000
„ „	Luthersche „	„	3,573,000
„ „	Gregor. Armeniers	„	1,179,000
„ „	Dissidenten	„	2,205,000

Tot de Dissidenten rekent men verschillende secten als Stundisten enz. Behalve de hierboven genoemden zijn er 22 millioen Armeniërs, Baptisten, Anglicanen, Boedhisten en enkele duizenden van de Gereformeerde religie.

Er bestaat in Rusland een Bijbelgenootschap, dat zich beijvert het Woord Gods te verbreiden. Dat genootschap wordt door de regeering gesteund, doordat Bijbels en bijbelcolporteurs op de staatsspoorwegen vrij vervoerd worden, terwijl de Bijbel-depôts en de beambten niet belastingplichtig zijn. Men zou dit in Rusland niet verwachten. Wij deelden in ons blad de verschillende oekasen mede, waarbij vrijheid van conscientie aan alle Russen werd gewaarborgd. Jammer waar dat op allerlei manier getracht is om, niettegenstaande de oekasen van den Czaar, de bevoorrechte positie der Grieksch-orthodoxe kerk te handhaven. Doch dit neemt niet weg, dat de kerken in Rusland sedert 1908 vrijheid, hebben leden van de Grieksche kerk aan te nemen; hetgeen vroeger op zware straffen, verboden was.

In October 1906 werd door een oekase vrijheid gegeven tot kerkformatie. Deze oekase luidt:

Elke dissentieerende secte van vijftig personen, wier doel niet onzedelijk is, die geen dingen voorstaat als het weigeren van militairen dienst, kan vrijheid verzoeken en verkrijgen tot het organiseeren van kerken, het houden van Godsdienstoefeningen, het bouwen van scholen en het verkiezen van geestelijken, die vrij zullen zijn van militairen dienst en die recht hebben op het dragen van ambtsgewaad, op het bedienen van den doop, tot het sluiten van echtvereenigingen en andere sacramenten.

Er wordt beweerd, dat de anti-Christelijke propaganda over geheel Rusland zoo krachtig heeft doorgewerkt, zelfs op de dorpen, dat de kerken leeg werden terwijl boerenarbeiders spotten wanneer hun een exemplaar der Evangeliën aangeboden wordt.

De hoogere standen zijn meest Christelijk in naam. Aan de andere zijde wijst men er op, dat in menige plaats samenkomsten waarin het Evangelie verkondigd wordt, gewoonlijk goed bezocht zijn.

Met het oog op die toestanden werd de Russische Evangelische Alliantie gereorganiseerd, met het doel:

1o. De Christenen nader tot elkander te brengen zonder te letten op hunne confessioneele eigenaardigheden, op den grondslag van het Evangelie, en door onder hen de bewustheid van hunne eenheid in Jezus Christus te brengen.

2o. De Evangelische waarheid te brengen in een Christelijken, niet confessioneelen geest.

3o. De Evangelische beginselen op het leven toe te passen door middel van onderwijs en werken van barmhartigheid in denzelfden geest. Men zal dit doel trachten te bereiken door het houden van conferentiën, lezingen en prediking, door de pers, instellingen voor onderwijs en het uitoefenen van barmhartigheid.

Alle meerderjarige personen kunnen tot het lidmaatschap der Alliantie toegelaten worden, zonder onderscheid van sexe, nationaliteit of belijdenis, als ze maar de Heilige Schriften des Ouden en Nieuwen Verbonds erkennen als het eenige fundament voor hunne leer, en hebben een welbewust, levend geloof in den Heere Jezus Christus als hun persoonlijken Zaligmaker en Verzoener, die de inwendige getuigenis hebben ontvangen van hunne geestelijke geboorte en die door hun leven hun geloof bevestigen."

Wij vreezen, dat een Alliantie op die grondslagen in Rusland niet aan de verwachting zal kunnen beantwoorden. Maar beter is zulk een actie voor Gods Koninkrijk, dan in het geheel geen actie. Het zou ons meer toelachen als een federatieve bond van kerken gesloten werd om het Evangelie in Rusland te brengen.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

VROEG BEGONNEN.

I.

In het jaar 1820 werd te Florence in Italië een meisje geboren, wier naam later in geheel Europa met eere zou bekend worden. Bij haar geboorte gaven haar ouders, die Engelschen waren uit hoogen stand en zeer rijk, haar den naam der stad waar zij het levenslicht had gezien. Voluit heette zij Florence Nightingale 1).

De kleine Florence, die haar jeugd in Engeland doorbracht, toonde al vroeg neiging om wel te doen aan anderen, wat haar moeder steeds in haar trachtte aan te kweeken. Groot geworden, hield zij zich bijzonder bezig met het verplegen van zieken, bekwaamde zich daarin, en ontzag niets, als het dienen kon om de lijdenden te helpen. Zij had er haar tijd, haar geld, haar zorgen en haar gezondheid er voor over. Zij had zich in dit werk den Heere ten dienste gesteld, dien zij reeds vroeg had gezocht, en wenschte, Zijn leiding volgend, anderen ten nut en zegen te zijn. Zoo goed is zij hierin geslaagd, dat haar naam — al zocht zij dit niet — door de geheele wereld bekend was, als van een godvreezende, liefderijke verpleegster en vriendin van zieken en gewonden, een vrouw die een leven van gemak en weelde had kunnen leiden, doch om anderen wel te doen zich zelf gaf, den Heere diende in het liefdewerk dat zij verrichtte.

Toen Florence nog een klein meisje was, woonde zij in een rustig plaatsje in het Engelsche graafschap Derbyshire. Uit dien tijd nu wordt van haar reeds een opmerkelijk getuigenis gegeven, en wel dit:

Er was één ding, dat ieder trof die haar kende. Dit was, dat zij altijd bezig was er over te denken, wat zij doen kon om diengenen van nut te zijn of te helpen, die hulp of troost behoefden. Zij hield ook heel veel van dieren, en was zoo vriendelijk in haar doen, dat zelfs de schuwste beesten dicht bij haar kwamen en opaten wat zij tot voedsel voor hen neerwierp.

In den tuin achter het huis was een lange laan met boomen aan elken kant, waarin zeer veel eekhoorns huisden. Als Florence door de laan liep, en onder het loopen noten strooide, kwamen de eekhoorns langs de boomstammen naar beneden. Zij konden nauwelijks wachten tot het meisje voorbij kwam, grepen haastig het hun toegedachte en haastten zich dan weg, terwijl de ruige, witte staart over hun rug was gehaald, en ze met hun zwarte oogen rondzagen, als bevreesd voor elk geluid ofschoon zij voor Florence niet bang schenen. De reden was, dat zij van hen hield en hen nooit opjoeg of plaagde.

Bij haar huis was een schuurtje dat tot stal diende voor een oude, grijze hit, die geen werk meer doen kon, maar nu onderhouden werd en die „heel den langen dag niets te doen had dan zich te vermaken." Elken dag als de kleine Florence aan de deur van de schuur kwam, kwam ook Peggy, zoo heette het beest, naar buiten en.... stak zijn neus in den zak van haar jurk. Waarom? Wel, dat kunstje had zij hem geleerd. Peggy wist heel goed, dat hij in dien zak altijd een appel of een broodje zou vinden dat voor hem bestemd was.

Niet ver van het huis dat Florence bewoonde leefde een oud vriend van haar vader. Vaak kwam hij haar bezoeken, en ging dan meteen even bij verschillende boeren die hij spreken moest. 't Was een lange rit en daar Florence veel van rijden hield, mocht zij dan dikwijls mee.

(*Wordt vervolgd*).

OPHELDERING.

Eens kreeg een smid een nieuwen knecht,
Die bij hem wonen zou.
De knecht kwam in de smederij,
En klopte en vijlde trouw.
Doch schoon hij werkte, uur aan uur,
Nooit leeg stond, steeds wat deed,
't Ging alles langzaam, lijsig toe;
Heel weinig kwam gereed.

Maar als het uur van eten sloeg,
Was kwik de knecht er bij,
Dan was hij de eerste aan de schaal,
En hield zijn bord dichtbij,
Dan at hij met een ijver, kijk,
Dat ieder stond verbaasd,
Dan at die trage knecht voor twee,
Beschamend al zijn maats.

In 't einde sprak de baas: „Mijn vrind,
'k Begrijp uw doen niet goed;
Ik heb mijn leven lang geleerd:
Veel eet, wie ook veel doet.
Maar 't is bij u juist andersom:
Gij werkt als geen zoo traag,
Doch in het eten is als gij
Niet één zoo vlug en graag.

„Ja goede baas," sprak toen de knecht,
„Dat is licht in te zien:
De maaltijd duurt op 't hoogst een uur
En 't werk een uur of tien.
Zat 'k aan den maaltijd maar zoo lang
Als ik aan 't werk moet staan,
'k Wed dat dan 't eten even traag
Als 't werken nu zou gaan."

AAN VRAGERS.

P. L. Bzn. te G. O.

„De hond Munito" uit „de Pastorie van Mastland" ziet op een in der tijd bekenden hond van dezen naam, die er op afgericht was allerlei kunstjes te vertoonen en mee aan te zitten en zich behoorlijk te gedragen, natuurlijk zonder blaffen, maar ook zonder praten.

In de tijden toen de kermissen nog overal gehouden werden — wat nu gelukkig niet meer zoo is — reisde men vaak met zulke wonderdieren het land af. Van daar dat hun namen overal bekend waren.

HOOGENBIRK.

1) Ongeveer uit te spreken als: *Flörrens Neitinkeel.*

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Voorst, J. Runia, te Koevorden. — Pernis, A. H. van Minnen, te 's Gravenzande. — Aalsmeer, J. Runia, te Coevorden. — Nieuw-Leusen, S. de Vries, te Purmerend. — Warns en Stavoren, J. C. Rullmann, te Garijp.

BEDANKT: Rijswijk (Z.-H.), V. K. Kuyvenhoven, te Ambt-Vollenhove. — Workum, G. Bax, te Holten. — Haserswoude, F. Kramer, te Beverwijk. — Jutrijp—Hommerts, A. M. v. d. Berg, te Moordrecht.

Nederlandsch Hervormde Kerk.

BEROEPEN: 's-Gravenhage (vac.-Bryce), P. Molenaar, te Middelburg. — Acquoy, I. Voorsteegh, cand. te Zeist. — Bellingwolde, J. H. Buisman, te Onderdendam. — Den Andel, T. Eppens, te Kortezwaag. — Nieuwkoop (toez.), J. Voorsteegh, cand. te Zeist. — Aalburg en Heesbeen, G. A. v. d. Hooft, te Domburg. — Groede, J. W. v. Petegem, te Horsten. — Doornspijk (toez.), M. M. den Hertog, te Hillegom.

AANGENOMEN: West-Zaandam, P. H. Swijghuisen Reigersberg, te Zaandijk. — Roosendaal, W. v. Dooren, te Drempt (Geld.). — Blankenham, G. Samplonius, te Ommelanderwijk. — Assendelft, J. Heep, te Westzaam.